

Hvad laver de gamle bedsteforældre.

Historie

Definition af vores navn:

Bedsteforældre, fordi vi ved hvor kort livet er, vi kan huske et andet Danmark, vi har tid.

For, vi kæmper for *noget*, medmenneskelighed, asyl og *nogen*, mennesker i nød.

Asyl: aldrig været vores mening at *alle* skal have asyl, men ikke valg ud fra land, uddannelse eller religion, men dem der har mest behov for det.

Vi ville vise vores protest gennem anderledes demonstrationer, for ikke straks at blive indlemmet i "godhedsindustrien". Ingen slagord, men en slagsang, den er der endnu. Og så spektakulære at vi fik medierne med. Det lykkedes hver eneste gang de første måneder, (fra Politiken til al-jazeera), hvor vi inviterede børnene til at lege med vores børn, lavede omvendt vælgermøde, og endog dansede Færødans, da det blev koldt.

Vi voksede meget hurtigt fra 1. gang 50 – 2.)100 – 3.)300 (Politikens tal)

Vi ville ikke gå ind i skæbnerne indenfor, tog ikke stilling til om de var nødt til at flygte, eller om de kunne vende hjem: Vores anliggende var at få dem ud af lejrene, de skulle behandles ordentligt mens de var i Danmark.

1.kontakt (min) med dem indenfor: Reza der meldte sig til at lave vores hjemmeside.

2. " drengen(min) der ikke ville flytte (igen igen) fordi han lige var begyndt at gå i skole

3. Der opstod en kvindegruppe. Nogle havde længe før BfA opstod haft kontakter i lejren og også indført mig i den, men nu blev det en regulær og regelmæssig ting.

Mest gennemslagskraft: Sangen i Folketinget.

Samtidig var vi blevet så mange at forskellighederne mellem os begyndte at blive tydelige – nogle tog det sociale ansvar særligt op og dannede støttefamilier, eller støtte personer, som fulgte med når der skulle afhøres om opholdstilladelse, hjalp med at udfylde papirer etc. Konsekvensen har været at disse asylansøgere fik en større chance – simpelthen fordi de havde fortalere der kendte Danmark og deres situation bedre end gennemsnittet. Altså for så vidt uretfærdigt, da vi stort set kun kunne nå de engelsksprogede.

En anden gren fandt det vigtigt at udbrede vores bevægelse og var med til at støtte oprettelse af grupper andre steder. Odense, Randers etc. Artikler, læserbreve, foredrag. Mit eget mantra: Sig det til din Nabo.

Cykelturen rundt i landet.

Min egen oplevelse, med den unge pige på stop, som jeg fortalte om BfA og som gav mig de tre hundrede kr hun lige havde fået, til en Sandholmfamilie.

Den aktuelle kamp mod stramningerne. Mod Hjemsendelserne af de velintegrerede uledsagede børn, når de bliver 18 (Jeg har stor respekt for dem af af Jer der møder op i lufthavnen og skaber opmærksomhed om tvangshjemsendelserne – det fik jeg ikke sagt)

Vi fik en ny regering og nogle lettelser. Men ikke nok

Derfor er vi nogle der holdt op med at stå der, andre der er blevet stående.

En vigtig ting der har været forsømt er at få givet asylansøgerne et indtryk af demokratiet. Det kunne vi have gjort endog mens de sad i lejrene. Situationsspil, udflugter til sportsklubber, forældreråd, elevråd etc. Ikke klientgøre dem – ikke tage deres stolthed og værdighed fra dem. Det har Danmark desværre i vid udstrækning gjort.

Som Bedsteforældre for Asyl skal vi blive ved med at være tværpolitiske, ikke partipolitiske.

Ethvert standpunkt har i sit kølvand også nogle skyklapper – det er jo ikke sådan at alle vi er de gode og alle DFerne de onde, fordi det udsnit af vores virkelighed de fokuserer på er et andet end det vi ser. De har lige så meget som vi været med til at opbygge vores velfærdssamfund. Vi skal huske at vise respekt – også over for hinanden her i landet, også over for dem, vi er lodret uenige med. Vi skal undgå et *Dem og os*. Vi skal undgå at erstatte tillid med mistænksomhed. Demokrati bygger på tillid, at vi alle er lige værdige. Vi overbeviser ingen ved at slå dem oven i hovedet. Og vi skal overbevise dem om at:

Asylansøgerne kommer jo ikke for at nedbryde vores samfund, men de bliver kun en del af det, hvis vi lukker dem ind i det.

Vi mister ikke os selv ved at holde fast i den solidaritet.

Vi mister os selv når vi svigter den.

Så var jeg færdig, og nogle kvinder fra Trampolin huset tog over.

Den ene var optimist og handlende og havde gennemført adskillige ting. Hver gang hun havde nået et lille afsnit, standsede hun og spurgte os: *What do you say to that*. Meget opmuntrende.

Den anden, fra Kongo, var helt ulykkelig, fordi hendes dreng var blevet syg og umulig af al den utryghed han havde oplevet. De havde været afvist og sendt tilbage, hun tortureret, flygtede herop igen- havde stadig ikke opholdstilladelse. Den Case var kendt af flere, som måske kan fortælle mere exakt

Der blev således ikke tid til Ninas cases, men Bente sluttede vores seance med det gode citat af Isi Foigel: *Hvis medmenneskelighed kommer i konflikt med loven, er det ikke medmenneskeligheden der skal laves om.* (her citeret efter hukommelsen)